

Velika je koncentracija rezervista, oruzja i orudja oko Vlasenice. Kasarna u Han Pijesku je puna kao sipak, romanijskih rezervista. U, Milicima Rajko Dukic je formirao privatnu vojsku. Formirana je kasarna, koja prije nije bila tu. I licno obezbjedjenje su mu rezervisti. Ne odvajaju se od njega. On to u opste ne krije. Obezbjedjuju ga u uniformama, njihove armije. Dukiceve namjere su se vidjele u Sarajevu, kada su rezervisti pod njegovom komandom, pucali po civilima. Rezervistima ne fali novca za pijancenje. Placa ih i sada vec srpska armija, a place dobijaju i u firmama gdje su zaposleni. Jedan pijani rezervista, se hvali u firmi gdje radim, da ih Dukic dobro placa. Ne zali na novcu. Nije mu tesko. Rudnik boksita je kasa bez dna. Kada se tome doda i blizina Sekovica, ne pise se dobro bosnjacima, vlasenicke opcline. Mnogi od ovih rezervista su srpstvo dokazivali, praveci zlocine po Hrvatskoj.

Osvanu za Bosnjake Vlasenice, jedan od najcrnjih dana od njihovog bitisanja na ovim prostorima, 21. april 1992 god. Okupirali cetnici Vlasenicu. Usetali se u grad. Niko im ne pruzi otpor. Kasnije su Srbi pricali.

- Da su Bosnjaci ispalili, samo jedan metak u Vlasenici, odustali bi od napada.

Razmahali se primitivci po gradu. Namazali se crnom bojom po licu. Vracaju kuci, one koji su posli na posao. Svi moraju ostati u svojim domovima. Mi umjesto da se hvatamo pusaka, posli raditi. Nije trebalo tako da bude. Nije smjelo tako da bude. Sad smo gotovi. Morali smo se braniti!

Trenutna situacija me podsjeća na pricu o vuku i ovcu. Niko ne moze da otkrije, zasto ovca ide za vukom, i ako zna da ce je priklati.

Nastica, fudbalera poznadoh po hoduu. Mogao se maskirati koliko hoce. Kad su "oprani" lice, vidjeh da su to vecinom cetnici iz Sekovica i okolnih srpskih sela. Sa njima rezervisti novosadskog korpusa. Srbi u gradu su imali zadatak ispomoci, onima koji ce napasti Vlasenicu iz vana. Srbi pozdravljaju i velicaju svoje oslobodiocce. Gledam sa balkona iznose im bosnjakinje pite. Ne znam da li su ih i one smatrale oslobodiocima ili okupatorima, ili je to bosnjacka naivnost. Primijetih da svaki Srbin zna svoj zadatak. Zakljucih da su se pripremili za okupaciju. Svako je znao zadatak unaprijed.

Nejma mi babe. Zabrinut sam za njega. Dodje. Zarobili ga na strazi pa pustili. Vidim da je uplasen. Suti. Ne zapitkujem ga mnogo. Jasno mi je sve. Prvi zarobljenik u gradu.

Pozivaju na predaju oruzja. Garantuju svima bezbjednost. Stavili Kulu u auto i poziva narod na predaju oruzja. Gledam komsije kako nose oruzje da predaju. Ja ne. Ne vjerujem im. Sta li se desava po drugim mahalama? Da li i drugi predaju oruzje? Oruzje, naravno predaju samo Bosnjaci. Srbi ne predaju. Od njih se i ne trazi. Predaju oruzja trazi njihova Armija. Valjda je sada svima jasno sta se sprema bosnjacima.

Sta bi bilo kad bi tih nekoliko stotina sto nose oruzje na predaju, pocelo pucati? To bi bila prava stvar i muski. Sjedim u kuci i gledam na TV Novi Sad, predaju oruzja u Vlasenici. Sta ce ovdje TV NS? Gdje je TV Sarajevo? Gdje je TV Yutel? Ovo je i medijska agresija na Bosnu.

Nesto, mi govori da nece ni malo biti dobro. Imali smo vremena da shvatimo sta nam se sprema, kroz dogadjaje u Bijeljini, Zvorniku, Bratuncu, Srebrenici. Naivni Bosnjaci Vlasenice su govorili:

- Nece nas. Nismo nista krivi!

Krivi smo sto smo zivi i sto smo Muslimani.

Izadjoh oko podne ispred kuce. Drzim sina u narucju. Tacno prije 20 dana je napunio godinu. Izadjose i komsije. Bosnjaci. Pricamo. Zacuse se sirene. Stigose dva oteta golfa od Milicije. Zaustavise se ispod moje kuce. Izletise maskirani cetnici. Sesire, pokrali u robnoj kuci. Naocare, od Kuburica. Opkolise nas.

- Ruke u vis.

Ostali digose ruke. Ja ne. Psuje me cetnik i naredjuje da dignem ruke u vis. Odrusih mu.

- Vidiš da držim dijete.

- Digni desnu ruku.

Digoh desnu ruku. Pridje. Pretrese me. Moj sin se zacehnuo od straha. Place. Zao mi djeta. Sve me zabolje. Najradije bi cetnika golim rukama zadavio.

Jedan od komsija se mnogo uplasio. Noge mu se odsjekle.

- Mogu li da sjedem?

- Sta je prep`o si se?

- Noge me bole!

Maskirani cetnik ga osamari.

- Sjedi!

Sjeo je jadan na betonsku pozidu.

Malo je falilo da se nasmijem. Taj, komsija se mnogo prsio, prije okupacije. Kada bi popio koju, hvalio se kako ima oruzje i kako ce pokazati cetnicima. Nije mi se to svidjalo. Gdje je nestao moj „hrabri“ komsija? Ne nasmijah se. Previše je jaderno izgledao. „Nejma“ u njemu kapi krvi. Ne hvataj se komsija u kolo, ako ne znas igrati. Sreca pa ovi ne znaju, kako se ponasao do danas, moj komsija.

Za volanom u prvom golfu poznadoh Mila Teslica. Pustio bradu. Pljunuti Seselj. Kao da su blizanci. Ne izlazi iz auta.

Nesto govori jednom Srbinu, kroz spusteno staklo. Ovaj se obrati meni.

- Ti sa dijedom! – Idi u kucu!

- Ovo je moja kuca!

- Idi odavde!

- Dobro!

Krenuh u komsijnu avliju. Trazim pogledom kcerku. Vidim je. Igra se u avliji. Uzeh je za ruku. Pomislijam da bjezim sa djecom. Virim iza komsine kuce. Ako, cetnici krenu, kucu pretresati, nece biti dobro. Odoh ja sa djecom. Odoh sumom, pa sta nam Bog da.

Odustadoh kada cuh cetnike.

- Zabranjeno je okupljanje i razidjite se!

Padose mi nacisti na pamet. Jedan dodade da ce doci veceras. Ne dosli!

Iza podne vidim da auto mog zeta voza Savo Mazic. Kako? Otisao je za Kladanj. Nije izasao.

Opet Mazic sa autom. Gleda me i smije se. Inati mi. Krenem da pitam za zeta. Punkt kod Gavrilove kuce. Telefonska zica pruzena od frisko iskopanog rova, pored ceste, do Gavrilove kuce. Poznam dvojicu na punktu. Pitam njih za zeta. Kazu da ih nista ne pitam. Odveli ga.

- Jebem im majku cetnicku! – Zapamtice koga su zatvorili!

Zaputih se prema stanici Milicije. Cuh glas treceg kojeg nisam vidio. Pita one sta sam rekao. Vicu mu oni da me pusti na miru. Idem a cekam kad ce me sasjeci rafalom. Ne okresem se. Idem dalje.

Cujem sirenu. Stigao sam do Dangine kuce. Milicijski golf. Juri u mom pravcu. Skripa guma. Stadose pored mene. Naredise da udjem u auto.

- Taman da ne idem pjeske.

Ma u stanju sam da svasta rekнем i napravim. Uхватила me histerija. Jedan cetnik mi poznat. Isti onaj sto je razgovarao sa Teslom i rekao mi da se udaljim od kuce.

- Okreni se na sjedistu i gledaj kroz zadnju sajbu!

- Sto me se bojis? – Nejmam oruzje.

- Ne gledaj me!

- Dobro!

Gledam ga a nikako da se sjetim ko je. Siguran sam da je sekovljanin. Sad mi je jasno, kako su znali da sam ja, onaj kojega treba uhapsiti. Zna ko sam.

Zatvor. Jos se nije pocela koristiti, prikladnija rijec, logor.

U celiji: Moj zet Lato, Bernes Skomija, Meho Ferhatbegovic i Ficeta Alihodzica brat. Ne mogu se sjetiti imena. Radio je u Elektrodistribuciji. Ja sam peti. Zet se izgubio. Sapce mi.

- Sto te dovedoše?

- Trazio sam tebe i opsovao im mater cetnicku.

- Nisi normalan.

Meho trazi cigaretu. Dadoh mu. Zapalih i ja. Nisu me pretresali, da jesu uzeli bi cigarete. Brzo smo shvatili da nije pametna ideja. Slaba ventilacija. Samo nekoliko supljikavih cigli u zidu. Pogusicemo se.

To su prvi trenutci okupacije Vlasenice, i logorovanja prvih vlasenickih logorasa.

Ispitivanje!!!

Nisam poznavao, ovoga sto me ispituje. Drugi su mi rekli ko je. Cuo sam za njega. Hvalio se da je vukovarac. Jedne prilike je istjerao radnike iz nase firme iz sume. Nije dao sjeci stabla. Imao je i tada automatsku pusku. Po njemu je to bila bosnjacka vojna strategija. Kao mi hocemo da isijecemo sumu, oko njegovoga sela, da se Srbi nejmaju gdje kriti.

Izvadi olovku i papir iz dzepa. Primijetih da nije navikao na olovku. Bolje bi mu pasala sjekira.

- Kako se zoves?

Rekoh mu ime i prezime. Kao, fol zapisuje na papir.

- Ko je predsjednik SDA?

- Alija Izetbegovic!

- Jesi li glas`o za SDA?

- Jesam!

- Jesi li glas`o za Suverenu Bosnu?

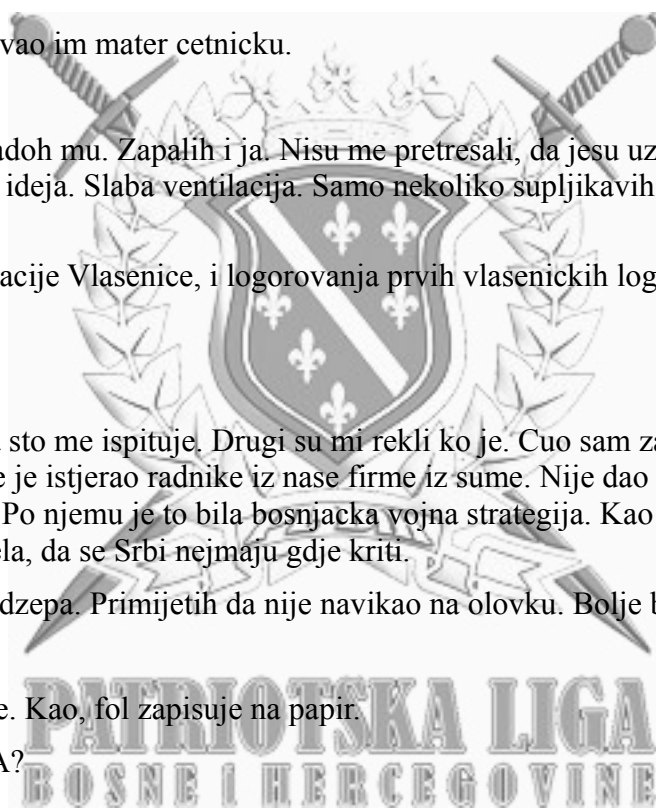
- Jesam!

- Jesi li glas`o za Kavazbasica?"

- Jesam!

Vidim da nejma konkretno sta da me pita. Shvatih da nista ne zna o meni. A i malo ko mi zna pravo ime.

- Hoces li saradjivati sa nama? - Ako hoces pusticu te.

- Kako mislis da saradjujem?

- Da nam dojavljujes ko ima oruzje.

Ako kazem da hocu, nije dobro. Ako je imalo pametan, reci ce da znam ko ima oruzje i trazice da mu odmah kazem. Naravno da me nece osloboditi. Igra detektiva, moze da pocne.

Nejmam zivaca za tu igru, iako sam siguran da bih ga pobijedio.

Ureza mi se u srce rijec IZDAJNIK. Zar ja??? NE!!!

- Hoces li?

- Nemoj me zajebavati, ja necu protiv svog naroda. - Pogresnu si osobu nasao.

Opsova mi majku i poce me tuci.

Meni je bilo fasovati, jal ko musko jal ko???

Udje srpski vojnik u prostoriju. Opet on. Onaj sto me je priveo. Isarete jedan drugom. Garlic mu rece:

- Vodi govno u celiju.

Ovaj sto je usao me je spasio od daljeg batinanja. Odveo me je ponovo u celiju. Taj me je i lisio slobode. Ovaj me kao stiti. Ako je to tako, zasto me je priveo? Zasto me nije pustio da idem kuci.

Ko je on? Nije rekao da sam psovo majku cetnicku. Sakrio. Mozda nije ni znao. Ko zna sta bi mi Garlic uradio da je cuo za psovku.

Shvatih od bolova, da nije bas pametno junaciti se. Treba biti mudriji. Ako mi dadne moj temperament.

Puni se celija. Mnogo nas. Celija mala. Na sredini krevet. Po trojica leze na krevetu. Kako koga pretuku lijeze na krevet. Kad dovedu slijedece pretucene, ovi sto su lezali se dizu. Frisko isprebijani lijezu. Naravno uz pomoc. Kao, ovi-su za petnaest minuta ozdravili.

.Izvide me opet na ispitivanje. Primjeti me jedan Srbin.

- Otkud ti ovdje?

- Ne znam.

Cuj otkud ja ovdje. To, kao, naka greska.

Nakon duzeg vremena i molbi, pustise nas u WC. Na hodniku me udari nekakav zgoljo u stomak.

- Skloni se kada prolazi srpski vojnik!

Nije me boljelo u stomaku. U srcu i u dusi jeste. Sta sam dozvolio sebi.

Pridje mi onaj Srbin sto me je pitao otkud ja ovdje. Odvede me u WC. Vratio me u salu vatrogasnog. Naruci mi kahvu. Nejmam cigarete. Dade mi stariji Sargic kutiju plave morave. Place.

Cuva me Rajko Drakulic. Kroz suze mi govori.

- Vidi sta se desava. Do juce smo igrali fudbal zajedno, a sad te cuvam u zatvoru.

- Ja.

Naslonio PM M72 mm na sto. Sta da ga uzmem i pocnem pucati. Nije pametno. Sta bi mi tek onda uradili sa porodicom.

Dvojica Bosnjaka, igraju bilijar. Kao u najmirniji vakat. Jedan je Milicioner. Nije u uniformi. Drugi je mlad, ali dovoljno star da shvati sta se desava. Od ovoga mladjeg zatrazih cigarete.

- Nemam ni ja!

- Idi mojoj kuci! – Dace ti steku za kutiju.

Neda! Nastavi mirno igru. Ne shvata da nije vrijeme za igranje.

U medju vremenu saznadoh da Milicioner Boros, nije Srbin.

Ponovo celija.

Otvorise se vrata od celije. Ponovo me onaj Srbin izvede.

- Ljubane! (Stanisic) – Pusti Semsu kuci! – Znas ga! – Zajedno ste igrali fudbal!

- Neka napise sto zna i pusticu ga! – Zna on mnogo!

Ne progovorih ni jedne. Bolje je da sutim. Ponovo me zatvorise u celiju.

Razmisljam o Ljubanu. Postao je vazna licnost u zlocinackoj Miliciji.

Predvece se otvorise vrata od celije. Na vratima Garic. Nesretno, sam prvi do vrata.

- Hoces li se zajebavati?

- Necu.

Vidjoh Teslu. Moram skrenuti razgovor u drugom pravcu.

- Mogul i razgovarati sa Teslom?

Pogledao je prema njemu. Tesla mu odmahnu rukom. Mislio je da ne vidim.

- Sta hoces ti od Tesle. Ja sam ovdje bog. - Veceras idemo u akciju, ako neko od nas pogine ili bude ranjen poklacemo vas.

Htjede mi se opet obratiti, ali ga njegov kolega povuce za ruku. Onaj sto me je priveo. Sjetio sam se ko je. Poslije rata sam cuo da je poginuo na Kosovu.

Odose. Ne vratili se!

Razmisljam o porodici. Tuga. Osjecam se bespomoćno. Tesko stanje za insana. Sta li je sa njima? Ne mogu im pomoci. Ne mogu pomoci ni sebi. Bezizlazna situacija. Stalno stizu novi zarobljenici. Slabo koga pustaju. Ne moze se disati u celiji. Jedan nas se uhelacio od batina. Kada se taj miris pomijesa sa mirisom krvi i znoja, čistog zraka i nejma. Jes da pretrnimo od straha kada se otvore vrata na celiji, ali tu ima i dobroga. Koliko toliko se provjetri prostorija. Kada god se vrata otvore, pitam se ko je slijedeći na redu za batinanje ili koga su to novoga doveli. Tuku nas. Jos nismo culi da su ubili nekoga. Pocece oni i sa ubijanjem. Vidim koliko nas mrze. Nije ta mrznja od juce. Komsije Srbi, preko noci postali zvijeri. Uvrijedih, zvijeri.

Sutradan me opet izvedose iz celije. Dosla mi zena sa djecom. Hoce da me vidi. Sprovodi me onaj sto je pitao Ljubana da me pusti. Sprovede me u hodnik u prizemlju.

- Stoj!

Mejrema i djeca ispred ulaza. Supruga drzi sina u narucju a kcerku za ruku. Dijele nas samo staklena vrata, a kao da je Kineski zid pred nama. Ne premostiva prepreka. Samo jedna, jedina, staklena vrata. - - Babooooooo!!!

Moja kcerka, Almedina. Potrca prema meni. Udari glavom u staklo. Pade... Srce samo sto se ne rasprsne... Ne zna moja kcerka sta se desava. Mala je da shvati. Tek joj je 2 godine i 4 mjeseca. Zena place. Placem i ja. Nastojim se suzdrzati, ali suze same teku. Htjedoh krenuti naprijed. Htjedoh podici kcerku. Htjedoh ih izgrliti i izljubiti. Mozda posljednji put.

Hocemo li se ikad, vise vidjeti????

- Ne mrdaj!!! - Nazad u celiju.

Pred vece, nekakva neobicna tisina. Nista se ne desava. Nista se ne cuje. Otvaraju se vrata. Naredise mi da izadjem. Izadjoh. Opet onaj Srbini, sto urgira da me puste.

- Idi kuci i sutra na posao!

- Hoce li me pustiti onaj na prijavnici?

Sidje u prizemlje sa mnom i rece onom na prijavnici:

- Ovaj ide kuci!

Izlazim. Nigdje nikoga. Kad su svi otisli, on je iskoristio priliku i pustio me. Hvala mu. Ne mogu mu to nikad zaboraviti. Neko me je cijelo vrijeme stitio. Ko i zasto ne znam. Da nije bilo toga. Ko, zna kako bi se zavrсило? U najmanju ruku, bi sigurno dobio vise batina. Ne bi me ni pustili. Jos uvijek bih bio u celiji.

Iduci kuci sretah dva dječaka. Jedan objesio veliki krst oko vrata. Posmatraju me. Kao da su iznenadjeni sto me vide. Kada sam ih mimoisao cuh da komentarisu. Onaj manji progovori prvi.

- Vidi Semse. - Nije pobjegao.

- Ko mu jebe mater. - Isti je on kao i ostali. Dodade onaj sa krstom.

- Nije. - Dobar je on! Rece onaj manji.

Dosao vakat da ni dijete ne smijes nista reci. Moze ti reci i uraditi sta hoce. I to je rat.

Prilazim kuci. Prva me primijeti moja kcerka. Trci prema meni. Zagrlih je.

Majka i supruga mi stavljaju obloge. Mama kaze da je dobro insana zamotati u janjecu kozu, da izvuce uboj. Podizu me i okreću kad, me zaboli lezanje u jednom položaju. Kako li je onima sto su prosli gore od mene. Spram njih, ja sam prosao super. Plaho me boli u grudima. Kao da mi je grudni kos polomljen.

Moradoh ici na posao. Meni je to godilo. Bolje je nego sjediti u kuci i cekati. Skupi se i informacija.

Posvadjah se na poslu sa Srbima. Izasli ispred zgrade i komentarisu. Pricaju o nadjenim spiskovima kod muslimana. „Spiskovi za klanje Srba“. Ne mogodoh cutati.

- Pa vi bi po deset puta bili zaklani koliko je spiskova "pronadjeno".

Naravno da ti spiskovi nisu postojali. Jedna od vrsta specijalnog rata. Sto vise lazi o Muslimanima, vise ce nas Srbi mrziti. Kad rekoh, sto rekoh razidjose se bez komentara. Udjoh sa Mensom u kancelariju.

- Odkud ti tolika hrabrost? - Kako se smijes svadjati sa njima?

- Ne mogu da slusam njihove lazi.

Da su ti spiskovi postojali, bili bi objavljeni u sredstvima informisanja. Trubilo bi se o tome na sav glas. Citala bi se imena i po hiljadu puta. Cudno da se ti spiskovi ne objavljuju u Biltenu, koji stampa novosnovana srpska vlast. U tom biltenu su objavljivali kopije izjava mucenih Bosnjaka. Neke sam i citao. Da su to izjave Bosnjaka, koji su bili sa nama u celiji, shvatio bih. Iznudjene, izjave mucenjem. Ove sto su davali izjave, nisam vidjao u zatvoru. Da li su ih mucili, da to kazu, ne znam.

Odlucih obici rodjaka Jusufa. Sam je kod kuce. Njegovi otisli iz Vlasenice. Ispricah se sa njim, i krenuh kuci. Kad bih ispod kuce Alihodzica, neko iza ledja zapuca na mene. Frkte metci oko mene. Prsti kamenje po putu. Ne okrecem se. Osjetih nesvjesticu. Nekakav pritisak na mene. Nikad to prije nisam osjetio. Nije od straha. Kao da me sam Melek poklopio krilima. Idem dalje. Ne mogu da

se okrenem. Ja bih, ali mi nesto ne da. Zamakoh iza kuce Osmanovica. Prestade pucnjava. Nisam vise na puscanom dometu.

Razmislijam ko je i odakle pucao na mene. Cini mi se iz kuce Mazica. Mozda iz kuce Dosica? Treca solucija ne postoji.

Dodjoh kuci. Nijedan metak me nije ni ogrebao. Primijeti mama promjenu na meni. Cula i pucnjavu. Ispricah sta se desilo. Mama mi ponovi pricu o mom rodjenju. Slusao sam i prije tu maminu pricu. Nisam vjerovao u nju. Poceh ozbiljnije razmisljati o tome. Mama mi je pricala da me je rodila sa, narodni, receno kosuljicom, neka vrsta omotaca - opne. Kazu da se tako radja jedno od milion djece i da mu oruzje ne moze nista. Da je osoba zasticena od toga. Moze biti. Narod sto prica, ili je bilo ili ce biti. Kasnije, u borbama, mi je to sve vise padalo na pamet i sve sam vise vjerovao u to.

Ceranke

Zene u Vlasenici se u suzama. Poceo je rat, kakvome se malo ko nadao. Zene sa strahom cekaju povratak muskaraca, koji su odnijeli lovacko naoruzanje da predaju. U zraku visi veliki znak pitanja. Sta ce biti sa bosnjacima? Zena se pita: >>Hoce li opet biti klanja bosnjaka, o kojem su joj nana i majka pricale.<< Ne zna mlada bosnjacka zena, jos sta je rat. Ne zna ona kakva je sve nesreca moze snaci. Nana zna. Nana moli Svemoguceg Boga, da joj sacuva porodicu. Moli se da joj cetnici ne ukaljaju obraz, zenskoj celjadi. Da im ne ukaljaju njihovu cestitost i nevinost.

Zene jesu trpile veliki zulum u ratu i prezivljavalo ih je vise u odnosu na muskarce. Mnoge su pozeljela da ga nisu ni prezivjele. Velika je to tuga i bol. Mnogo oziljaka su ponijele iz rata. Rane koje se ne vide, a bole vise od onih koje se vide.

Prvim danom okupacije Vlasenice, pocela su hapsenja muskaraca. Zene su u suzama i blize jedna drugoj nego ikada. Zaboravile su se prepirke i sve sto ih je razdvajalo. Kada bi mi bili slozni u miru, kao sto smo slozni u ratu, gdje bi nam bio kraj. Zene sjede zajedno i uz kahvu prepričaju sta su cule. Poslije ne dolaska muskaraca kuci, sa „informativnog razgovora“, mnoge se odlucuju izaci iz kuce i traziti ih.

Pitaju bosnjakinje svoje dojucerasnje kucne prijatelje. Pitaju kolege sa posla. Pitaju poznanike Srbe. Traze bilo kakvu informaciju. Nasla se bosnjacka zena u cudu. Ne moze da vjeruje da su to isti ljudi od juce. U kakve su to se zvijeri pretvorili? Ne moze da podnese drsko i bezobrazno gledanje, nje kao seksualnog objekta. Odkud to najednom? Kako to da Srbi ne vide u njoj vise ljudsko bice.

Iz zatvorske celije u stanici Milicije, slusam plac zena i molbe da puste njihove muzeve, oceve, bracu, sinove. Mole da ih makar vide. Da vide jesu li zivi. Da vide da nisu odvedeni u Sekovice. Cule su da koga odvedu u Sekovice, ziv ne dolazi kuci.

Iz sale vatrogasnog, gledam scenu, koja mi srce para. Bosnjaci iz Cerske, na privremenom radu u Svajcarskoj, posli u Cersku. Privela ih srpska policija pred stanicu. Vezali im ruke lisicama. Zene placu i mole da ih puste. Optuzuju ih da su naoruzavali Bosnjake u Cerskoj. Zene placu i negiraju navode. Govore da su posli po djecu u Cersku. Hoce da ih vode u Svajcarsku. Ne mogu one da shvate sta im se desava. Trebaju pljackarosima njihova luksuzna auta. Trebaju im njihove pare i zlato. Jos je mnogo zena ispred stanice. Tjeraju ih prijetnjama. Ne odlazi bosnjacka zena, dok ne vidi sta joj je sa muzem. Zadivile su me svojom hrabroscu i brigom za muzeve. Spremne su poginuti za njih.

Moze li iko ostati ravnodusan na plac zena. Na toliku tugu. Moze! Mogu oni koji mnogo mrze. Mogu, Srbi!

Po, nagovoru starijih i mudrijih osoba, bosnjacke zene se odlucuju da idu sa djecom. Sasvim

ispravna odluka. Svojim muzevima ne mogu pomoci. Mogu im bar djecu spasiti, da im se loza ne prekine. Odlaze nekuda. Hoce li proci cetnicke, koljacke punktove? Sta ih ceka, ako prodju i stignu, tamo, tamo negdje. Hoce li tamo, negdje, gdje su se uputile, izbjeci cetnicku kamu? Ne zna se! Nista se ne zna! Spakovale su zivot u torbu i krenule sa djecom. Bosnjacka zena je u Kladnju, Zivinicama u Tuzli u Evropi. Mi smo na Balkanu. Balkan „nije“ u Evropi. Bosna „nije“ u Evropi, pa valjda zato i ne zele da nam pomognu. Nesretna je i zabrinuta. Grli svoju djecu i place. Prolazi joj citav zivot ispred ociju. Sjeca se svega. Najednom joj je i naj manja sitnica vazna. Draga joj je i svadja sa muzem. Samo neka dodje ziv. Sjeca se svoje svadbe. Prve bracne noci. Rodjenja djece i unucadi. Prvih djecijih rijeci. Sve misli. Sad ce moj covjek doci... Sad ce moj sin doci... Sad ce moj babo doci... Sad ce moj brat doci...

Cula, bosnjakinja da je neko dosao iz Vlasenice. Trci, da vidi. Ko je dosao? Mozda je neko njen. Nema kraja sreći kada ugleda nekoga svoga. Ako nije neko njen, ona sa strahom i zebnjom pita, za svoje. Svaka joj je informacija bitna. Na licu strah i u srcu zebnja da joj se ne kaze:

– Ubili su ga!!!

PLBiH.ORG

WWW.PLBiH.ORG